

Α.

« Υε »

Ὁρθιε σκοπὲ τῆς Φύσης !

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ θέλει ν' ἀνασάνει,
σηκώνεται ὅλος νὰ γεμίσει ἀναπνοή ὥς τὸ κόκκαλο—
καὶ καθὼς ὁ ὥριμος θεός, μ' ὅλο τὸ πρόσωπον ἀνάγνυτο
πρὸς τὸ νυχτερινὸ οὐρανό,
μὲ τὸ λαιμὸν ὀρθὸ καὶ μὲ τὸ γένι του, ὥσά σύριγγα
στημένο ἀπάνου,
ἀφίνει βίαια στὸ σκοτάδι, σὰν ἀηδὼν, τὴ Στροφὴ !

Οἱ ἦχοι ἄς χτυπᾶνε στὸ κορμὶ του ὀλοῦθε, ὥς τὸ
σφυρὶ ποῦ πλάθει τὸ ἀνακουφωτὸν ἀσήμι μέσαθε,
ἐνῶ τριγύρα ὁ θίασος τῶν μικρῶν θεῶν, ποῦ ὅπως
τὸ ζῶο, μπορεῖ ἀκόμα νὰ σαλέψει ἐδῶ καὶ κεῖ
τ' αὐτί, γρίγορα, πότε τῶνα-πότε τ' ἄλλο, ἢ καὶ
τὰ δυὸ μαζί,
γυρίζει γιὰ ν' ἀρπάξει τὴν ἡγῶν ὀλογύρα ἀδιάκοπα,
λοξεύοντας τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ καὶ δείχνοντας
τὸν τρόμο ἢ τὴ χαρά, ὥς τὴν ἄκρη τῆς ὁρᾶς.

Ἀπὸ τὴν κατὰτυφλὴ νυχτιά,
βαστημένος ἀλαφρὰ ἀπὸ τίς μασχάλες, ἀφίνοντας
τὸ βάρος μου σὲ χέρια ὁποῦ δὲ γνῶριζα,
πειῶντας μπρὸς χορευτικὸ τὸ πόδι,
ἐπρωτοβῆκα, γῆ μου, στὰ ὥριμα ὄργια σου.

Τὸ χῶμα εἶτανε τεντωμένο, καθὼς τὸ τομάρι
τοῦ βωδιοῦ στὸ τύμπανο, γιὰ μένα, ποῦ
ἐδοκίμαζα μονάχα, τότε, μὲ τὴ φτέρνα
τὸ Ρυθμό.

* ΣΗΜ. ΓΡΑΜΜ. Ἀπὸ τὸ βιβλίο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ.

Σὰν ὁ τυφλὸς ἀπὸ τῆ γέννα,
ποῦ καὶ σὺ μικρότερο ἤχο δίπλα του,
σηκώνει ἀθέλητα ψηλὰ τὴν ἄσπρη κόρη τῶν
ματιῶν, σὰ νᾶρχεται παντοινὰ ἀπὸ πάνωθε
ἢ φωνή—κι' ἀπὸ τῆ φτέρνα στὴν κορφή,
ὑποταχτικὸς ἀκούει τὰ πάντα,
ἀλλ' ἅμα σκώσει τὴ φλογέρατου τὴ μπρούντζινη
σὺν στόμα, δὲν ἀκούει πιά τίποτε ἀνυπόταχτος,
χιτυπώντας μὲ τὸ πόδι τὸ ρυθμὸ,
δὲν ἀκούει πιά!—

ἀλλὰ, ἐνῶ χορεύουνε τὰ μάτια του ἄσπρα
μὲς στὰ βλέφαρα, κάνουν νὰ βουΐζουν ὅλες
οἱ φωνὲς μὲς στὴ φωνή του—
κ' ἡ ψυχὴ του δέρνει τρέμοντας, σὺν ἀέρα,
τὸ κουμμένο φῶς,
τέλος, γνωρίζοντας μὲ τὴν ἀφή, τοῦ ἡλίου
τὰ κρασπεδα, ἀρπάζεται καὶ ἀκράτητος
πηδάει μὲς σὺν ἴδιον ἄρμα τοῦ Θεοῦ,
ἔτσι καὶ γώ, σὺν ὥριμα ὄργια σου, ὦ γῆ
μου, στὴν κατὰ τυφλὴ νυχτιά!

᾽Ω μικροὶ Θεοί, ποῦ ἔτσι μεθώντας σὺν
σκοτάδι—τρομάζοντας σὺν ἴσκιό σας ἢ
μάταια κεντρισμένοι, ἀκράτητοι τραβᾶτε
ὀμπρός, σὰν τὸ ἄλογο, ποῦ πάει μὲ τὴν
κοιλιά σὺν τέσσερα, ἅμα μυριστεῖ τὸ
σταῦλο,
ποῦ ἢ ἴδια ὁρά, σὰς γίνεται μαστίγι σὺν
πλευρά,
(ἐνῶ στὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ δρόμο, τὸ γομάρι
ποῦ βαστάει τὸ Σειληνό, γιὰ νὰ γκαρίσει,
σκώνει πίσωθ' ἐκ τὴν οὐρά, ὥσ' ἀλπιγγα),
μὲ τὴν κοιλιά σας, ὅπου ἀδιάζει καὶ γεμίζει
σὰν ἀσκή,
ἀπὸ σὰς εἶδα τὸν ἀκράτητο, μὰ κοντοπόδαρο
Χορό, ποῦ ἐσήκωνε φουσκάλες σὺν κορμὶ σας,
ὅπως τὸ πολὺν κρινάρι, σὺν κορμὶ τοῦ αἰτιοῦ.

Σὰν κληματόδεργες ποῦ σέρπουνε στὸ χῶμα, δίχως
ἀντιστύλι,
σκόρπιοι ἔπειτα, πεσμένοι χάμον,
ἀκοῦτε ἀπάνωθ' εἰς τὴ φωνὴ τοῦ θεοῦ, ὅπου
κυλάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ὥσά βροντῇ—καὶ λεί
μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ κεραυνοῦ, τὸν κόμπο τῆς ἀκράτητης
βροχῆς.

Καὶ μ' ὅλο π' ὁ ἴδρωτας κυλάει ἀπ' τὰ μηλῆγρια
σας στ' αὐτιά σας — κ' ἡ ὄψη σας εἶνε, πὺ ἀναμμένη
ἀπὸ τ' ἀνθρώπου, ὅπου σκυμμένος ὄρες μὲ τὴν
πνοή του σudaνλίζει τὴ φωτιά κι' ὡς τὸ μαλλί
τοῦ κεφαλιοῦ τὸ πρόσωπό του εἶνε πυρρότερο
ἀπ' τὴ φλόγα ποῦ πηδᾷ στὴν πνοή,
δὲν ξεχωρίζετε τὸ λόγο, ὅπου χτυπάει ἀπάνου
σας, σὰν ἡ χοντροστάλη βροχή καὶ τὸ χαλάζι,
στὴ φωτιά!

Κι' αὐτός, τινάζοντας ἀπάνωθ' εἰς τὰ μαλλιά
τον, σταζοβολαί καθὼς τὸ δροῦ στὴν καταιγίδα
καὶ στέλνει ἀσπρότερο ἀπὸ κύκνο, στὰ λιβάδια,
ποῦ ἐπλημμύρησε ἡ νεροποντή, τὸν κεραυνό,
ἐνῶ τὸ χῶμα καναλίζει τὸ χοχλό, σὰν αἷμα,
κάτου ἀπὸ τὰ πόδια του!

Καὶ ῥέμενα ἡ ὠμορφιά του, ἀπ' τὴν ἀρχή, μοῦ
ἀφαίρεσε τὸ φόβο—κι' ὁ μικρός μου ἀγῶνας
ἀφανίστηκε στὸ πλοῦτος τοῦ σκοποῦ,
ὄχι γιατί ἔσβυσα στὴν πατητήρα, τῶν μελῶν
τὴ φλόγα, ξερωγιαζοντας τὰ ἀβάσταγα
τσαμπιά,
ἀλλὰ γιατί ἤθελα—κι' ἄς ἤμουνα ὁ στερνός
καὶ στὸ κοντὶ ἀδοκίμαστος, νὰ μὲ καλέσει,
σὰν ἔρθ' ἡ ὥρα, στὸ θεῖκὸ ταξίδι.

Καθώς, ἀπὸνα σ' ἄλλο μακρινὸ χωριό, ὀλοένα
φεύγοντας ἀπὸ τὸ γάμον, οἱ ζυγίες τῶν παιγνιδιῶν,
ποῦ γιόμιζαν τὸ διάστημα, σὰν ὅλη ἡ γῆ πίσω
ἀπ' τὸ λόφο νᾶναι χοροθάλαμος, ἀκούονται

πιὸ θαμπά—

κ' ἡ γκαῖδα πῶβγανε πυκνοὺς τοὺς ἤχους ἀπ'
τ' ἀσκή καὶ πλούσιους σὰ μελίτσια, βονῖζει, ὥσὰ
χρυσόμυγα, στοῦ κάμπου τὴν ὀκνή φωτιά,
ἔτσι κι' ὁ θίαςος τῶν μικρῶν θεῶν, ἐμάκραινε
ἀπὸ μέ!

Σὰν ἦρθε ἡ ὥρα, ὁποῦ ὁ ἄμμος τρίζει κάτω
ἀπὸ τὰ πόδια ζωντανῇ φωνῇ—
καὶ τὰ πανιὰ σὰν κρῖνα ἀνοίγουν μόνα τους
στὸν ἀέρα,
ὅλοι οἱ συντρόφοι μὲ μιὰ γνώμη ἐσπρώξαμε
τὸ σκάφος μὲς στὴ θάλασσα—
καὶ σὰν ἡ ὁρμή μας βγάνοντας τὴν πρύμνα
ἀπ' τὸ χαλίκι, ἀνάλαφρα τὸ χόρεψε μὲς στὰ νερά—
ἡ γῆ μοῦ ἐφάνηκε μακρὰ τὴν ἴδιαν ὥρα
κ' ἡ καρδιά μου ὑψώθηκε καθὼς ὁ αὐγερινός,
ποῦ μιὰ στιγμὴν ὅμοιος μὲ φλόγα πιστικοῦ,
ποῦ ἀνάφτηκε σὲ κορφοβούνι,
ἀνοίγεται ἄξαφνα στὸν Οὐρανό!

Γλίγορα ἐφεύγαν πίσωθ' ἐμὰς τὰ λακκάκια
τοῦ κουπιοῦ—καὶ στὴ δίπλα τοῦ ἀκυμμάτιστου
πελάου, κολύμπιαν τὰ στεφάνια τους ἀργά.

Ὡσὰν ἡ ἀνάσα στὸν αὐλόν, οἱ στοχασμοί μας
ἐκυλοῦσαν στὴ σιωπῇ—στὴ χυτὴν ἅπλα ποῦ
ἐξεράχιαζαν τὰ ψάρια κ' ἔφευγαν ἀπάνω
οἱ κύκλοι τοῦ φτεροῦ τους σιωπηλοί.

Καθὼς ὁ ἀέρας ἐφιλοῦσε τὴν πηγὴ τοῦ
ἀνασασμοῦ μας, ὁ οὐρανὸς ἐρημωνότανε
σ' αἰώνια κίνηση ἀπὸ σύγνεφα ἀγανά—
κ' ἡ θαμπὴ λάμψη τῶν βουνῶν μακρὰ, ποῦ
ἀφίναμε, ἀνοιγε μὲς στὰ στήθη μας, τὸ ἀμύριστο
ἄνθος τῆς ἀβύσσου.

Πρωῖνὴ ψυχάλα ἐράντιζε τὸ πέλαο κάποτε—
κι' ἀπάνω ξύπναε μιὰ βοή στρωτή, σερνάμενος

κελαϊδισμός, ὥσά γὰ διάβαινε τὸ ρέμμα ἀπὸ
τὸ χτένι τ' ἀργαλιῶν.

Καὶ τὰ νησιὰ μακριά, στὸ μάτι, ἐσμίγανε
τις ἄκρες τους, ὥσάν τριγόνια ποῦ φιλοῦνται,
σκαλιστὰ σὲ μαργαριταρόριζα, θαμπά.

Καὶ ἀγύριστα, κάθε στιγμὴ, ρίχναμεπίσω μας,
στὸ ρέμμα, τὸ ζωνάρι μιᾶς καινούριας
παρθενιάς.

Χάραμα, γύρω ἀπ' τὰ νησιὰ, ἀναπλέαν τὰ
πούπουλα τῶν ἀγριοπεριστεριῶν, ποῦ ὥς
ἐδιαβαίναμε κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο, τὸν ὁλόδροσο,
τῶν βράχων,
βγαίνανε σύγνεφο ἀπὸ τις σπηλιές τους σκόρπια—
κ' ἔπειτα πάλι, ὅλα μαζί πλευρίζοντας,
γλιστρούσανε μὲς στίς γαλάζιες σκισματιές.

Καὶ κάποτε, ὥς διαβαίναμε ἄκρη στὴ
θυμαρωτὴ πλαγιά, οἱ βοννοχελῶνες ἔρριχναν
τὸν ἴσκιο τους ἀσάλευτο, ὥσά βράχοι.

Καὶ γὰρ στερνὸς σὰν πάντα καὶ δοσμένος
στὸ κουπί, τὸ βύθιζα στὴ θάλασσα, σὰ
σαῖτα μὲς στὸ γνέμμα, ὑφαίνοντας τὸ δρόμο—
κ' ἡ ψυχὴ μου ἀκλούθαε τὸ καρδί, καθὼς
τὸ ἀργὸ κί' ἀκούραστον ἀρμένισμα τοῦ
γλάρου, ὅλο μπροστά.

Κ' οἱ σύντροφοι γιὰτὶ ἐμεράζανε τὸν κόπο
ἀναμεσό τους, ἥσυχοι, δεόνταν ἔτσι, πρὸς
τοὺς Θεούς.

«ὦ, τώρα μ' ἄναιμα τὰ βλέφαρα, ἀπ' τὴ
λιτὴν ἀγρύπνια ἀναπαμμένα,
ἡ ψυχὴ μας ἀσάλευτη ἀντιφέγγει τὰ πάντα,
κατὰ τὴν τάξη τῆς σιωπῆς.

Καθὼς ὅταν ἀχνοροδίσει ἡ πρώτη πυράδα τῆς
αὐγῆς τὸ πέλαον ὅλο,—

πηδάει ὁρτὸ στήν ἡσυχίαν τὸ ψάρι, πρὸς τὴν
γαλήνῃ, ἀπ' τὸ βαθὺν στοιχεῖο του, τὸν ἀέρα
ν' ἀνασάνει—

καὶ σκιριτῶντας ἀστράφτει σὰν πετράδι—

καὶ κάθε ὥρα σαῖτεύοντας βυθίζει πάλι,

κι' αὐτὸ εἶν' ὁ μόνος ἤχος τοῦ πελάου

τὴν ἄπλα τὴ βουβή—

ἔτσι καὶ μᾶς ὁ στοχασμὸς κι' ὁ λόγος,

ἔτσι μᾶς σέρνει ὁ ἀέρας σας, ὦ Θεοί,

κιὰπ' τὴν κορφήν στὰ νύχια ἄγρουπνον

ὅλο μας τὸ σῶμα ἐλεύτερο ἀπὸ πλάνον

ὄνειρο ἢ τὸ βάρος τοῦ ἐφιάλτη,

νιώθει ὅπου ἀρμός, τριγύρα, νὰ φτερουγίζει

ὁ πόθος σας καὶ ὑψώνει στήν ἄκρη

ἀπὸ τὰ δάχτυλα, τὸν Ὕμνο! »

Ἔτσι εὐχονταν ἐκεῖνοι—κι' ἡ φωνή μου μόνο
δὲν ἀκούονταν μέσα στίς δικές τους.

Ἀλλὰ σὰν ἐπιασε τὸ καλοκαίρι μεσοπέλαγα—

καὶ τὰ νερὰ ἐγαλάνισαν—κι' ἡ πύρη ἔστρωσε

πλάκα ἀπανεμιὰ—καὶ μάζεψε τὴ σπίνθα τοῦ

ἡλίου ποῦ πρὶν χόρευε ἀναρίθμητη στὰ

πέλαγα—

κι' ἀπ' τὰ μηλίγγια τους ὁ ἰδρωτὸς ἔτρεχε,

καθὼς οἱ στάλες τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὰ κονιά,

(κάθε στιγμή κι' ἄς σκύβανε νὰ πάρουν

ἄρμη νὰ δροσίσουνε τὴν ὄψη, πάλι γογγύρα

ἔπηζε λαμπρίζοντας στὰ γένια τους τ' ἀλάτι)—

κι' ἔβραζε ἀμίλητο τὸ φῶς,

τὰ μάτια ἐγλάρωσαν μισάνοιχτα κι' ὄνειρευόνταν,

τὰ κονιά τοὺς πέσαν ἄξαφνα ἀπ' τὰ χέρια—

κι' ὅλοι ὑπνώσαν ξαφνικὰ μολύβι, τὸν

καταμεσήμερο ὕπνο.

Καὶ τότε, ὦ θάμα ξένο, σὲ πρωτόειδα.
παιδὶ ἀκόμα, μυστικὰ ἀκυβέρνητη ζωή!

Γιατὶ—

δίχως ν' ἀφρίζει ἡ πρύμνα,
δίχως ν' ἀφίνει ἀχνάροι ἡ πλώρα,
δίχως ἀέρα,
τὸ καράβι ἐπήγαινε μπροστὰ!

Γυμνὸς στήν πρύμνα, τί, κι' ἂν
ξαπλωμένος εἵτανε, ὁ θεός;

Τὰ μάτια του εἵτανε μισόκλειστα, σὰ νὰ
φαινότανε ἡ ματιὰ μέσ' ἀπ' τὸ βλέφαρο—
ὄχι ὅπως μισοκλεῖ τὰ μάτια τὸ λιοντάρι,
ποῦ οὐτ' ἔξω του, οὔτε μέσα βλέπει,
κι' ὡς ἀβέβαιον ὄνειρο θαδιά του κουφοβράζει
ἡ πεῖνα—

καὶ δὲν ξυπνάει παρὰ γιὰ νὰ χυθεῖ νὰ σκίσει
ὀμπρός του ὅ,τι βρεθεῖ—
(γιατὶ ἔξω ἀπὸ τὸ φλογισμένο του ἀποκόρωμα,
ὅλα σαλεύουν γύρω του ἐχθρικά)—

Ἀλλὰ καθὼς, καταμεσίς τοῦ κάμπου, ὁποῦ
φλογίζει ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ, ἑνας βράχος,
ἀναβράει βωμός, ὅλης τῆς ζέστας τὸν καπνὸ—
ἔτσι ἔτρεμε ὁ ἀγέρας ὅλος κατακόκκινος,
ἀπάνω ἀπ' τὸ γυμνὸ κορμὶ τοῦ θεοῦ!

Καὶ καθὼς ὁ βουτηχτής, μπροστὰ σιὸ
πρυμνοσιτάσι,
σκύβει κι' ἀνασαίνει τὸ χλωρὸ σφογγάρι
π' ὠβγαλε ἀπ' τὰ βάρη—
κ' εἶναι τέτια ἡ ἄσωτη δροσιὰ τῆς εὐωδιάς,
ποῦ κι' ἂν σηκώσει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ πάρει
ἀναπνοή σιὸν ἔξω ἀέρα,
πάλι ἀμέσως σκύβει, πνίγοντας σιὸ ἀδάμαστο
ἄρωμα, τῇ λευτεριά τοῦ ἀνασασμοῦ, ἔτσι καὶ
γὼ, Ὁρῶτε σκοπὲ τῆς Φύσης, ἀπὸ πάνω σου!

Ἄλλ' ὅταν ἔγινε τὸ θάμα σου —
 καὶ τὰ παντὰ τοῦ καρδιοῦ τὰ τύλιξε ἢ
 ψαλλίδα τοῦ ἀμπελιοῦ σου —
 κι' ἀπὸ τὸ κατάρτι σου ψηλά, σὰ λύχνος
 ἐκρεμάστηκε πολύκλωνος, ὁ μέγας σου καρπός,
 — τῶν ἀνλῶν ἄξαφνα ἢ βοή καὶ τῶν
 κυμβάλων σου, ὅλο γέμισε τὸν αἴρα,
 σὰ νεροφίδαὶς τὰ κουπιὰ ἐγλιστρούσανε
 βαθιὰ —
 κ' οἱ ναῦτες ἀπ' τὸ ἀπάντεχο κακὸ
 ξυπνῶντας, μανιακοὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν,
 ἐγινόντανε δελφίνα —
 ἐγὼ δὲν ἔσυρα ἀπὸ τὴν καρδιά μου
 τοῦ ἥρωα τὴ φωνή, ὅταν οἱ σύντροφοι τοῦ
 ἐλύσανε στὸν ὕπνο τῶν ἀνέμων τὸν ἀσκό,
 ἀλλ' ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μεγάλα κύματα,
 σὰ γλάρος καθισμένος, εἶπα :
 « ὦ λυτρωμέ, ὦ χαρά μου, ἐνῶ μισοκοιμώμοννα
 στὴ λήθη τοῦ ἑαυτοῦ μου, νὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος
 σὲ τέτοια τρικυμία ! »

ὦ τρικυμία, καθὼς ὁ γλάρος ἀπιθώθηκα
 στὸν ἴδιο σου σφυγμό,
 στὴ μέση ἀπὸ δυὸ κύματα βουνά,
 ποῦ μ' ἔσκωναν κάθε φορὰ μὲ τὸν ἀφρό τους
 στὴν κορφή !

Βυθὲ τῆς ζωῆς, δὲ λούστηκα στὶς πιθυμίες
 μου, μὲ τὸ πόδι δοκιμάζοντας τὸ πέλαγο, —
 μηδέ,
 καθὼς τῆς Εὐβοίας τὸ κανάλι ὁ Γλαῦκος,
 ποῦ καιρὸ πολὺ συνάλλαξε τὸ κῦμα μὲ τὴ γῆ,
 δισταχτικός,
 πότε σκαφτιᾶς, πότε παρᾶς, ὥς ποῦ ἐδοκίμασε
 τὸ μυστικὸ χορτάρι ποῦ ἔβαψε ὀλογάλανα τὰ
 φρένα του — κι' ὅπως τὸ ψάρι ξαφνικὰ μ' ἓνα
 του τίναγμα κόβει τ' ἀγκίστρι, χύμιξε
 ἀστραπὴ μὲς στὸ βυθό,
 καὶ τότε τὰ ἑκατὸ ποτάμια ἐλούσαν τὸ

κεφάλι του κ' οἱ Ὀλύμπιοι τοῦ διαδάσαν
τὴν καθαρτικὴν ἐπώδον,

ἀλλά,

καθὼς ὁ γέρος ὁ ἑκατοχρονίτης, ὁποῦ
γνώρισσα σὸ ἴδιο νησί μου, στή

Λευκάδα,

ποῦ ἀφοῦ πέρασε βοσκὸς σαράντα χρόνια
στὴ βουνοκορφή, στὰ Σταυρωτά,

καταίβηκε νὰ παντρευνεῖ μιὰ μέρα, σὸ γιαιό,
σὸ Μεγαλήσι — κι' ἀπὸ τότε ἐγίνηκε ψαράς—

κι' ἀπόχτησε τρεῖς θυγατέρες —

κι' ὅσο εἶτανε μικρές, κυβέροναι μοναχὸς τὸ
ψαροκαϊκό, τὸν πεζόβολο, τὰ παραγάδια
καὶ τὰ δίχτυα—

κι' ἅμα ἡ πρώτη θυγατέρα ἤρτε σὸ χροῦδι
της, τὴν πῆρε στὰ κοντιὰ νὰ δέσει τὸ
κορμί της—

κ' ἔπειτα τὴν πάντρεψε καὶ πῆρε τὴν
κατοπινὴ—

κι' ἀφοῦ ἔδοσε καὶ τούτη, ἐκράτησε λίγο
καιρὸ τὴν τρίτη στὰ κοντιὰ—

καὶ σὰν τὴν πάντρεψε κι' αὐτὴ—

ἔμεινε πάλι μὲς στὴ βάρκα μοναχός,
προσμένοντας τὸ θάνατο, ἥσυχά νὰ τὸν
ἀγγίξει, καθὼς σβεῖ στροτὰ ὁ ἀέρας,
σὸ νερό, τὰ δειλινά.